

קמאיים בלתי-מרוסנים מחד, ואהבה שהור
 רה או נכונות מלאה להקרבה למען האל
 או השליט מאידך.
 ואגנר, שהיה מאמין גדול בכוחן של
 המילים והמוסיקה, המחול והשירה, כשהם
 מוגשים בכפיפה אחת במסגרת האופרה,
 סבר שהוא תורם לגיבוש האחדות הלא-
 מית הגרמנית, והגאוונה והרגשת-היחד של
 השבטים העם ה-Volk. המיתוס הטבטוני
 היה האמצעי לכך, כיוורשו של המיתוס
 היווני-רומי הקדום והמרוחק. באותה תקי
 מה סבור היה ואגנר שגם המוסיקה שלו
 ממלאה את אותה המטרה. מאוחר יותר,
 כשהכיר את כתביו של הפילוסוף הפסימי
 ארתור שופנהאואר, שינה את דעתו, ו-
 הכיר בעצמאותה של המוסיקה, ובאיי-הלור
 תה בתמליל המית.

בינתיים עלו חיי הנישואין שלו על
 שירטון. עוד ב-1847 ניסה ואגנר לשכנע
 את מינה, אשתו בת ה-37, שהיא זקנה
 מדי עבורו, ושכירה מכדי לקיים יחסי-
 מין. אך מינה, שכבר עייפה ממנו, לא
 הסכימה אז להתגרש.

באפריל 1848, כאשר שהה בפאריס,
 פגש ואגנר באנגליה צעירה, ג'סי לאסט
 בת ה-21, שבעלה העריץ את ואגנר ותמך
 בו מבחינה כלכלית. הנאהבים זממו ל-
 ברוח ביחד ליוון הרומנטית, אך הבעל
 הנבגד גילה את התוכנית. הוא איים לירות
 בוואגנר, ונטל עימו את אשתו אל ה-
 פרובינציה הצרפתית. כאשר בא ואגנר ב-
 עיקבותיהם, הביא לאסט את המיטרה
 הצרפתית לגרש את המלחין מצרפת. עם
 סיום הפרשה סבר ואגנר שג'סי הכשילה
 אותו, כאשר לא התייצבה לצידו.

לא היתה זו הפעם האחרונה שבה גיהל
 ואגנר פרשת אהבים עם נשות מיטיביו.
 כמה שנים אחר-כך היה ואגנר למאהבה

שעדיין
 ית ה-
 גיבור-
 המלכו-
 יו כי
 גנהויר,
 יה של
 נכנע
 המודל
 תה על
 זל רק
 זאופרה
 המשיך
 ת ה-
 הנסיך
 לא הס-
 אלץ
 רוח
 ה בכל
 מרי-
 ועד
 זו של
 רביעי,
 ואגנר-
 יט ה-
 גזמורת
 לבני-
 דף ל-
 גתפסו,
 יע ל-
 פרנץ
 מצעים
 של 10
 לסכן
 הפך
 הוא
 אם כי-
 לתכנן
 האופ-
 לונגים
 אנטי-
 טתית.
 1850-
 חופ-
 וכארד
 ו על
 הודים
 של
 סה ב-
 טבטרי
 הודים
 באי-
 אנטי-
 נטלק
 בין
 יסטים
 מיכאל
 דה-
 הפיצו
 חרים,
 חבריו
 היה
 אמנם
 זמורר
 אייר
 בר),
 מימך
 יות
 מין
 ואתו
 זופה
 אין
 זנטרי
 היתה
 מליל
 ב-
 עיקר
 רופה
 של
 ימי-
 גרות
 הי
 שות
 נשיר
 קד-
 יאד-
 יטים

היטלר: המעריץ

בהצגת המייסטרזינגר בנידנברג ב-1935 ישבו
 בתא המכובדים ויניפרד ואגנר (באמצע) ולצידה
 אדולף היטלר ויליוס שטרייכר. היטלר מעריץ את ואגנר מאז היותו ילד בן 12.

כאשר חזר לשווייץ, כתב את התמליל
 לאופרה הקומית היחידה שלו — מייסטר-
 זינגר. ("אומני-השירה של נירנברג").
 לפתע היה עליו להימלט מפני בעלי-
 חובו. הללו היו רבים, והסכומים שחב
 ואגנר היו גדולים. לא היה בכך פלא.
 הוא חי בסגנון ראוותני מאוד, בהתחשב
 בהכנסותיו העומות. הוא האמין כי גאוני
 יותו המוכחת מחייבת אחרים לממן את
 חובותיו. "על העולם לספק לי את צר-
 כי", הכריז, "האם דרישה מוגזמת היא
 כאשר אני טוען שמעט הנוחות הדרושה
 לי היא זכותי, כשאני מספק עוגג לאלפים
 כה רבים?"

בריחה מפני

הנושים

אגנר אהב משי ואטלס, מלמלה ו-
 קטיפה. באלה ריפד את רהיטיו וקירות
 ביתו, כשצבעי האדום והסגול שולטים ב-
 כיפה. שטיחים עבים כיסו את הרצפות,
 בשמים הדיפו ריח, ובתצד היו כלבים ו-
 תוכים, כשחצי הריסר משרתים מטפלים
 במשקהבית.

ואגנר ברח מפני נושיו לווינה, וכאשר
 הסתבך שם בחובות גוספים, נמלט להרי
 גרמניה הדרומית, שם, ב-1864 קיבל מיכ-
 תב מידי המלך החדש של בוואריה, לודו-
 וויג ה-2. זה קרא לו לבוא למינכן ולהגל
 את בית-האופרה החדש. ואגנר בכה מרוב
 אושר. במינכן הוא העלה על הבמה את
 טריסטן ואיזולדה ב-1865, ואת מייסטר-
 זינגר ב-1868.

לודוויג סיפק את כל צרכיו הכלכליים,
 ויותר מזה. המלך היה הומריסטסואל, ובין
 השניים התפתחה פרשת-אהבה. לודוויג
 בן ה-18 פנה אל ואגנר, במיכתבים ש-
 שיגר אליו, בלשון "אהובי", ומחמל נפ-
 שי, ואילו ואגנר דיוח מאוחר יותר,
 בדיסקרטיות רבה, שבילה שעות ארוכות
 בחברת המלך, בשיחות רציניות על אמנות
 ומוסיקה, או פשוט בישיבה שקטה ב-
 צוותא ליד האח. הוא היה קשור דיו ל-
 מלך כדי שיוכל לכתוב כך: "האם אוכל
 אמנם לוותר על אהבת-הנשים? כנראה
 כבדה עלי להודות: כימעט שאני רוצה
 בכך! עתה הוא (לודוויג) עבורי הכל,
 עולת, אשה וילד."

אך המלך, כנראה, לא היה הכל.
 באותה תקופה התחילה לפרוח פרשת
 האהבה בין ואגנר ובין קווימה פון
 בילוב, בתו הבלתי-יחוקית של פרנץ ליסט,
 שהיתה אשתו של המנצח האנס פון-בילוב,
 תלמידו וחביבו של ואגנר.

בהיותו בן 50, הפך ואגנר למאהבה של
 קווימה בת ה-25. חמש שנים קודם לכן,
 היתה לו פרשת-אהבה עם אחותה המבוגר-
 רת ממנה, בלאנדין. קווימה הכירה את
 (המשך בעמוד 64)

קריקטורה של ואגנר על שער עיתון צרפתי, שבו פורסמה
 התקפה עליו. המבקרים לא אהבו את ואגנר במשך זמן רב.
 הם טענו שהמוסיקה שלו היא רעשנית ורהבתנית. ואגנר לא נכנע לטעם המבקרים.

מינה באוזן

מתילדה, כאשר גילתה שוואגנר לא סיפר
 לאשתו על הפרשה, ולא ניסה הרגיעה
 אחרי שגילתה את דבר קיומה, חזרה
 מתילדה אל חיק בעלה.
 בעקבות פרשה זאת עזבה מינה את
 בעלה, והם שוב לא התגוררו יחד, אלא
 במשך תקופות קצרות.

ב-1856, כאשר כתב ואגנר את הוואל-
 קיריות, הוזמן ללונדון לסידרה של קונצרט
 טים פילהארמוניים. המלכה ויקטוריה ו-
 הקהל חיבבו אותו, אך לא כך העתונות.
 זו תיארה את האופרות שלו כ"תצוגה של
 רשעים וראוותנות."

כאשר חזר לשווייץ השלים את כתיבת
 הוולקיריות, והתחיל בכתיבת המוסיקה של
 זינגר. ב-1857 התחיל בכתיבת טריסטן
 ואיזולדה. הוא קיווה שאופרה זו תחזיר
 אותו לכימה, אך חלפו שבע שנים בטרם
 הוצגה.

של מתילדה וסנדונק, ששימשה השראה,
 מאוחר יותר. לדמותה האופראית של
 איזולדה באופרה טריסטן ואיזולדה הוא
 הצהיר שיחסייהם הם "במישור שאינו בעור-
 לם הזה, בעולם אחר ונעלה", ואף טען
 שמתילדה "היתה ונשארה אהבתי הרא-
 שונה והיחידה."

מתילדה סיפרה לבעלה על הפרשה ו-
 שיכנעה אותו להמשיך ולתמוך במלחין.
 ואף להעניק לו בית בסמוך, ולחדול מקיום
 יחסי-מין עימה. ואגנר נהג להצות את
 הגן שבין הבתים כדי לשוחח עם אהוב-
 תו, ומשרתיהם שימשו כדוורים למיכתבי-
 האהבה שלהם.

מינה, אשתו של ואגנר, לא היתה מרוי-
 צה מכן. אחרי שקראה את אחד המיכתב-
 בים שהוחלפו בין השניים, כבר לא היתה
 משוכנעת שאהבתם כה טהורה. בנעמה,
 הלכה תחילה אל בעלה, ואחר-כך אל